

Pot v Merano - Italija

torek, 23. julij 2013

Lilijana in Matjaž Pelc

Za celozaslonski pogled v programu Acrobat Reader
istočasno pritisni tipki Ctrl + L.



Ob 7.35 sva štartala izpred bloka. Vsaj enkrat nama je uspelo, da sva odrinila le s 5 minutno zamudo 😊.

Ob pol desetih naju je še v Avstriji, v bližini kraja Dellach, že zgrabila prva lakota. Takrat še nisva vedela, da bova na poti težko našla še kakšno klopco. K sreči sva imela s seboj piknik deko in sva se pač vrgla tudi na tla.



V kraju Maria Luggau sva spet počivala ob mlinu, ki je bil zgrajen leta 1750.



Pot naju je vodila skozi prekrasno dolino in skozi kraj Kartitsch (še vedno Avstrija). Na poti je veliko takšnih majhnih starih hišic, ki so razmetane po travnikih. Nato sva nadaljevala proti kraju Sillian.



Nekaj zanimivosti iz kraja Sillian, ki mogoče niso nič posebnega, a dajo kraju svoj pečat.

Pokriti most za pešce



Stara hiša



Transport i Spedycja
Międzynarodowa

DRAGON

tel. +48 515 136 898
email: bic.ro@trans-dragon.com

Zentrum

Pfarrkirche

Volksschule

Kirchsiedlung

Schulhaus

Sillianbrunn

Chapelle

Appartement

France

in balkon



Pa sva v Italiji. Nikjer vrste in čakanja ter kontrole dokumentov. Kako je to lepo. Pot naju je vodila skozi kraj Innichen ali po italijansko San Candido. Pokrajina spada v Južno Tirolsko, zato je zanimivo, da je na dvojezičnih tablah vedno najprej nemško poimenovanje kraja in pod njim italijansko. Sploh nimaš občutka, da si pravzaprav v Italiji. Tudi prebivalci v veliki večini govorijo nemško in tako je tudi v Meranu.



Pokrajina je še vedno takšna kot v Avstriji. Lepa zelena trava in visoke gore.



No, v Toblachu se lahko v času od 6. do 8. septembra udeleživa tekmovanja v košnji. Imava še ves mesec časa, hahahahaha.



Vročina se je že začela in kaj bi dala za eno senco. V Italiji je prava umetnost, da najdeš klopco za malico in kavico. Je pač potrebno malo ciganske krvi, pa vržeš koco pa tleh. Če pa je v bližini še voda, da omili vročino, si pa zadel terno.



Seveda ni manjkala niti
kavica in posoda je že
umita.

Da ne bo pomote, to ni
motoristična oprema 😊



Pa sva spet na poti. Do kraja Vipiteno sva videla blišč...



in malo manj blišča.



Pot sva nadaljevala proti Jaufenpassu ali po italijansko passo Giovo.



Če vidiš krave, potem si resnično pod velikim stresom. Zadnji čas, da začneš z dopustom.



Še malo pa bova na vrhu.



Še nisva čisto na vrhu. Je pa lep razgled v dolino.



Zdaj sva pa prispela na 2094 m nadmorske višine. Hlad se po prejšnji vročini prav fino prileže. Tale s čelado na glavi je Matjaž 😊. Če pade, ga vsaj glava ne bo bolela.



Prekrasen razgled v dolino in na okoliške vrhove.



Čeprav je visoko, se trava ne pušča in jo kosijo.



Sva že blizu cilja. Pod nama leži mesto San Leonardo, za nama je okrog 385 km, pred nama pa je še približno 30 km. Joj, kako zavidam vsem tistim, ki se hladijo v tem velikem bazenu.



Če bazena na prejšnji fotki slučajno ne najdeš, naj ti malo pomagam ...



Tale fotka je pa za spomin na Ninino diplomo 😊



Na poti v Merano občudujeva vinograde, sadovnjake in urejeno naravo.
Občudujem jaz, Matjaž mora gledati na cesto.



Pa sva na cilju.



Hahahahaha, šalo na stran. Toliko pa spet ne zasluži! No, tole je pa res najino prenočišče. 10 minut čez peto sva prispela na cilj v Youth Hostel Merano. Čiste sobe, solidne cene, pa še zajtrk ti dajo.



Ko je Matjaž končno znosil kovčke v 4. nadstropje (hehehe, k sreči imajo dvigalo), sva razpakirala najnujnejše za eno noč, se stuširala in se odpravila na lov za hrano.



Ja, v Italiji bova pa menda ja jedlo pico. Ena pica je bila 7€, 4 deci piva pa 4€. Halo, še dobro, da nisva bila žejna, ampak lačna.



Po večerji sva se hotela še malo sprehoditi po mestu, a nama je neurje preprečilo načrte. Nič hudega, mesto sva si ogledala že lani, se bova pa ob koncu potepanja še enkrat ustavila v Meranu. Mogoče bo pa takrat več sreče. Za pokušino je tukajle delček avtobusne postaje. To je bilo za danes vse.

